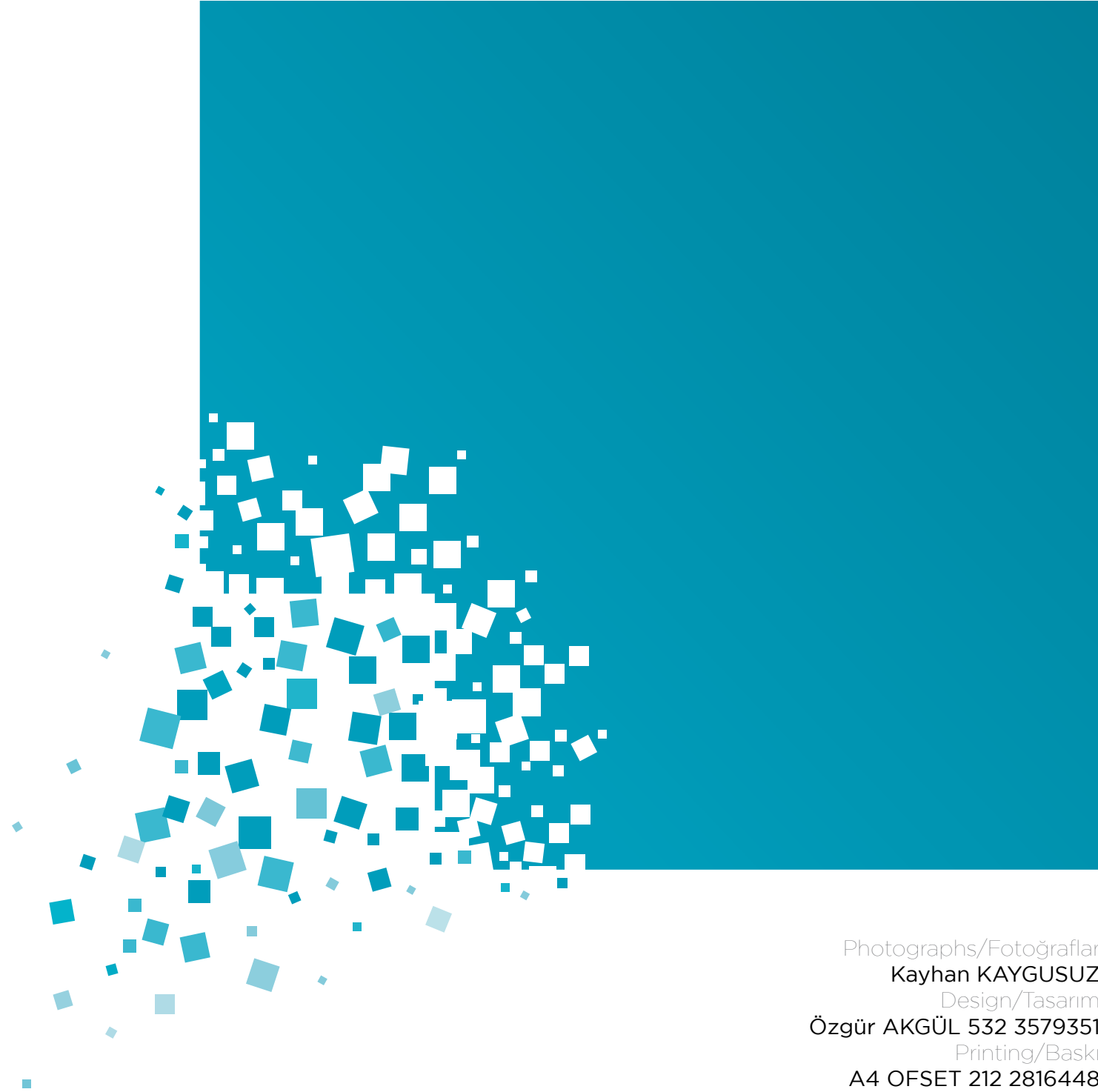

Photographs/Fotoğraflar
Kayhan KAYGUSUZ
Design/Tasarım
Özgür AKGÜL 532 3579351
Printing/Baskı
A4 OFSET 212 2816448

Estetikte Üçüncü Boyut

Third Dimension in Aesthetics

Sürekli ve hızla değişen görüntüler. Birbiri ardına ve birbiri yerine. Dibine kadar ıslandığımız bu görsel sağanağın altında payımıza düşen, her biri diğerinden ayrı içerikte olan ve farklı göstergelere hizmet eden imgeler. Oluşturdukları ama tamamlayamadıkları bütün ise kuşkusuz hepsinden yakın bize; sanatçının kendisi! Bir kadın. Çıplak bir kadın. Bir çocuk. Bir fil. Bir zebra. Diğer bir sanatçı. Birbirine doğru bağırان iki insan- bir kadın ve bir erkek belki de. Bütünü oluşturan imgelerise; medya aracılığıyla zihnimize işleyen, ama işlevlerini hangi amaçla ve ne kadar yaptıkları şüpheli olan durumlara ve şeylere aیتler: İkiz kuleler, mcDonald’s, kutup ayısı, Chuck Norris, bir çarpışma, Polat Alemdar, Coca Cola, evlilik programları, dini ayinler, silah reklamları, Kabe, savaş haberleri, mermi, 1 mayıs olayları, rambo, ilk atom bombası deneyleri, politikacılar, seks, bir çatışma, haritalar, tanklar, güvenlik kameraları, yalanlar...

Bilgi akışı her yerde. Yazılar, fotoğraflar, haberler ve bilgi ağı bir araya gelip yeni bir görsel yığın oluşturuyorlar. Bu yığın ekranda görülür görülmez başka bir imge kümesinin parçası oluyor ve bu parçalar sonsuzluğa akar gibi birbirine bağlanıyorlar. Hem videolarında hem de kağıt işlerinde bu etki, ArdaYalkın’ın farklı katmanlarda işlediğı unsurlarla biçimsel ve düşünsel bir espas oluşturuyor.

Aynı toplumun kendisi gibi, Yalkın’ın işlerinde

Images that change hastily and continuously. One after another and in place of another. Our share under this rain of images are images that consist of separate content and serve different purposes. The whole they create, yet cannot complete, is closer to us without a doubt. The artist herself. A woman. A naked woman. An elephant. A zebra. Another artist. Two individuals shouting/screaming at each other – a woman and a man perhaps. The images that create the whole, on the other hand belong to situations and things that are doubtful in terms of purpose and the amount of success but pierce through us, right into our minds, through media: The twin towers, Mc Donald’s, a polar bear, Chuck Norris, a collision, Polat Alemdar, Coca Cola, TV shows, religious rituals, a hunting rifle demonstration, the Iraqi war, a bullet, mayday events, demonstrations, Rambo, historical atomic bomb tests, politicians, a skirmish, maps, tanks, security cameras...

Images/information flow is everywhere. Texts, visuals, news and the information web comes together to form an image. As soon as this image is displayed on screen, it merges into yet another set of information and these pieces connect as if they flow into infinity. This effect, both in video and on paper, forms into a formational and thought based spacing with what Yalkın engraves in different layers.

Just like the society itself, the individual, formed by

deparçalardan, katmanlardan ve toplumun kısa belleğı haline gelmiş medyadan oluşan birey, neyse ki hala bir kısmını doğal ve “olması gerektiğı gibi” bırakmayı başarmış, bir yönüyle hala direniyor görünmekte. Arka plandaki doğadan kopmadan, özünü korumaçabası içinde, artık cangılı haline gelen kentle bir hesaplaşma halinde. Her yeni duruma kolaylıkla uyum sağlayan, sunulan her şarta bir müddet sonra razı gelen birey, aslında izleyiciyi provoke etmek isteyen Yalkın’ın işlerinde daha etkin bir hale gelmiş, en başta durumu sorgulamak niyetinde.

Enformasyon denizinde dolaşıma giren her bilgiye kolaylıkla ulaşan insanoğlunun, bu kadar yoğunşekilde empoze edilen bilgi/durum/yorumlar karşısında yolunu nasıl bulacağı artık şüpheli. Çünkügösterileni sorgulama, doğru ya da yanlış bulma ve sonrasında kabullenme dönemi çoktan geçti. Bir bakıma, bireyin özgür iradesi ve özgün fikirleri de neredeyse toplumun iradesi içerisinde erimiş durumda. Kendi yargıları ve değerleri artık etkisiz. Gösterilen gerçektir. O kadar gerçektir ki anlamını yitirir. Televizyonda , savaş alanında bir tank görüntüsü seyredersiniz, durumun vehametini fark etmeden. Ya da, kaza sonucu ölen birinin bir diğeritarafından kaydedilen imgesi, hatıra fotoğrafı gibidiğerinin cep telefonunda, sosyal medya hesaplarında yerini alır. Bu denli nesneleşen ölü beden, bu denli apatik hale gelen birey üzerinden topluma servis edilir. Tüm bunları yadırgamamak sıradanlaşmıştır. Ruhsuz bir bedenin etrafındadanseden bir

pieces, layers and the media that has become the short term memory of the public in Arda Yalkın’s works, still seems to be resisting, fortunately still consisting of a part that is natural and “as it should have been all along.” It is in a dealing mindset with the city that became the jungle, without separating itself from nature, in an aim to preserve its core. The individual which is extremely adaptive, extremely likely to feel alright with each and every condition presented in reality, becomes more active and willing to question the situation in Yalkın’s works.

It is very unclear how the individual, who can easily reach any information that flows within the information sea, will find his way against the overly imposed information/situations/comments. We are long past the era of questioning the viewed content, finding out about the truth and the lie and finally accepting it. In a way, the free will and unique ideas of the individual is blended into the will of society. His own values and judgments are ineffective from now on. (Namely) What is shown is the truth. It is so truthful that it loses its meaning. You watch tanks in a battlefield on TV, without realizing the severity of the situation. Or a photograph of a body of a woman who died in a car crash, takes its place in the twitter account of a citizen as if it was yet another memory or a holiday picture. A deceased such objectified is served to the public by an individual so cold and repulsive. In reality, everyone

grup tepkisiz yüz... Artık herkesesasında duyguların ve “dilin ve söylemin sentezi olan” imgelerin içini boşaltan sistemin parçasıdır. Ahlaki değerleri donma noktasına gelen bizler, bilinçsizce şiddet ve tüketim pornografisine hizmet etmekteyizdir!

Baudrillard’ın Körfez Savaşının gerçekten yaşanmadığı önermesi tam da böyle bir noktada doğrulanır. Ekranın arkasından izlediğimiz her şey, anlamını yitirmiş, artık tepki vermeyi bıraktığımız, birbirinin benzeri felaketlerdir. Eleştiri gücümüz, artık yoktur.

Yalkın’ın “çalışkan küçük insanlar” olarak adlandırdığı orta sınıf mensupları, dönüşüm içindeki kente - gerçekte ise “kendilerine” yönelttikleri silahlarılasanatçının birçok yapıtında yerlerini alırlar. Dünyayı “daha iyiye” değiştirdiklerini düşünürlerken belleksizve şuursuz, aynı zamanda mutlu ve saldırgandırlar. Robotlaşmış halleriyle amaç ve araçlarını şaşırılmış, değer verdikleri her şeyi tüketen, zerre pişmanlık duymadan hareket eden bu kalabalık, hem içe doğru bir yabancılaşma hem de yıkım içerisindedir. Bu halde, daha aktif bir konumda olduklarını düşünen“çalışkan küçük insanlar”, aslında hala edilgen ve güdülen olduklarından bihaberdirler. En zenginin en haklı olduğu sistemde, hızla değişen gündem ve görsel bombardımanı altında tepki vermeyi ve empatikurmayı artık unuttuklarının farkında bile değildirler. Bir başkasının özelinde “erdemli oluşu” sorgularken, kendi ahlaki deformasyonlarını artık

is now a part of the system that drains meaning out of the images that once was the combination of language, speech and exposure. The individual, with his moral values completely irresponsible, is now serving the pornography of violence and consumption.

The theory suggesting that the Gulf War never really took place by Baudrillard is verified at this point. Every other thing we witness through the screen is yet another similar hollow disaster we stay indifferent to. We no longer possess the power to criticize.

Members of the middle classes, named “hardworking little people” by Yalkın, take their place in many of his works, many a time through the weapon they turn to the city in change – or in reality, on “themselves.” They lack the memory or the consciousness while being happy and aggressive in their interference to the individual and the city. This crowd, robotic and aimless, consumes everything they value and continue on without any regrets. They are in a state of both internal alienation and destruction. They foolishly believe themselves to be more active, whereas they are only more passive. They are being actively taken advantage of. They are under the illusion that they have free will. They haven’t a single notion that they forgot how to respond and empathize under the fast paced agendas and visual bombardments of the day. They fail to see their own moral deformation, while questioning others’ virtues.

umursamazlar. Çünkü, çok çalışmaktadırlar! Arda Yalkın, bir yandan hem doğaya hem de bireye olan bu saldırıyı görselleştirirken, diğer yandankullandığı vaha görüntüleri ile küçücük de olsa bir umut vaadediyor işlerinde ve bunu çok iyi bildiği birdili kullanarak, üstelik o dilin dünyasını da içeren bir eleştiri ile oluşturuyor. Reklamcılığını geri plana attığı yeni dünyasında, bu çözümlemeleri yine gayet hakimolduğu iletişim teknikleri üzerinden yapıyor. Uçsuz bucaksız kurmaca evreninde aynı anda hem anlatanhem de oyuncu olarak yerini alıyor.

Gerçeğin yitirilişine sadece tanık olur ve geçeriz. Çizilen “ideal günümüz insanı” şablonunun içini doldurmaya çalışıyoruzdur sadece. Yakalamaya çalıştıklarımız ise yalnızca zaman ve fırsatlar. Yalkın’a göre bu durumda bize düşen, zihnimizeyerleştirilen suni gündemlerin farkında olarak, ”gerçekten” yaşıyor, sorguluyor, deneyimliyorolmak ve hala içimizde biryerlerde varolan duyarlı “öz”ü ortaya çıkartmaktır.

Beyza Boynudelik,
Temmuz 2012

The artist presents the audience with some unharmed parts of nature as some “promising” phenomena. He does this through various visuals of oases. On the other hand, in a totally separate layer, he visualizes this very attack on the individual and the nature itself. Arda Yalkın does his criticism through the language he knows best, besides he even uses the world of that language. He does these analysis through his competent knowledge on communication techniques in his new world taken for granted by advertising, perhaps the iconography of the day for the sake of repositioning itself. We witness the loss of reality in this artificial universe of immense presence as both the narrator and the actor. We only try to fulfill the stencil of a “ideal modern person”. The only things we ever strive to catch are time and opportunities. According to Yalkın, our duty in such a position is to become aware of the artificial agendas implanted in our minds, to live the reality, to question, to experience and finally to expose the sensible “essence” within ourselves.

Beyza Boynudelik
July 2012

BUNU SEN İSTEDİN // YOU WANTED THIS

DİJİTAL BASKI ÜZERİNE KARIŞIK UYGULAMA // MIXED MEDIA ON DIGITAL PRINT

87x141 cm

EŞREF VAKTİ // ONE'S TIME

DİJİTAL BASKI ÜZERİNE KARIŞIK UYGULAMA // MIXED MEDIA ON DIGITAL PRINT
74x131 cm

EŞREF VAKTİ // ONE'S TIME
DİJİTAL BASKI ÜZERİNE KARIŞIK UYGULAMA // MIXED MEDIA ON DIGITAL PRINT
74x131 cm

SON YÜRÜYÜŞ // THE LAST WALK

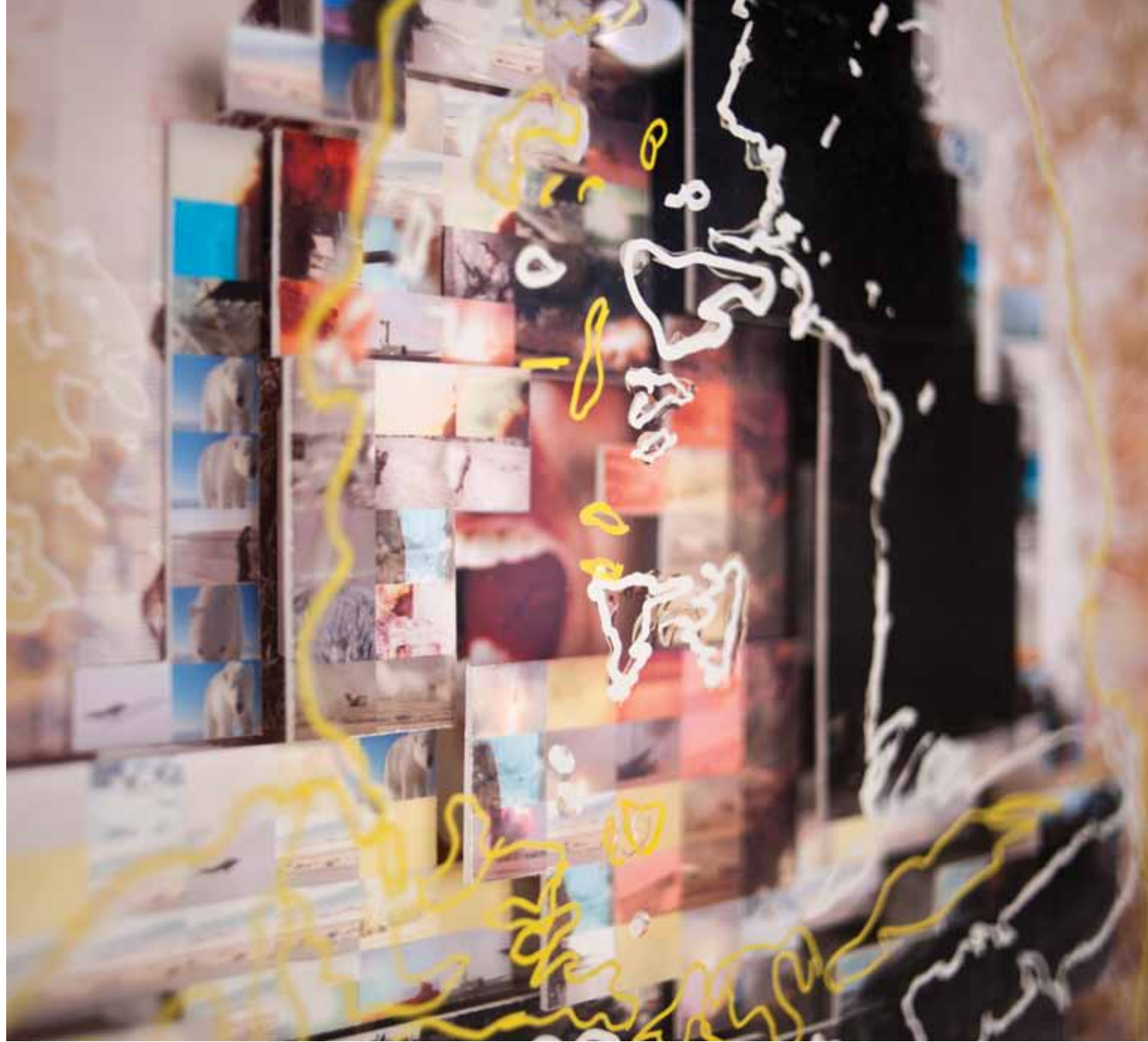
DİJİTAL BASKI ÜZERİNE KARIŞIK UYGULAMA // MIXED MEDIA ON DIGITAL PRINT
88x140 cm

KANAT // THE WING
DİJİTAL BASKI ÜZERİNE KARIŞIK UYGULAMA // MIXED MEDIA ON DIGITAL PRINT
125x200 cm

ENJEKSİYON // INJECTION

DİJİTAL BASKI ÜZERİNE KARIŞIK UYGULAMA // MIXED MEDIA ON DIGITAL PRINT
88x140 cm

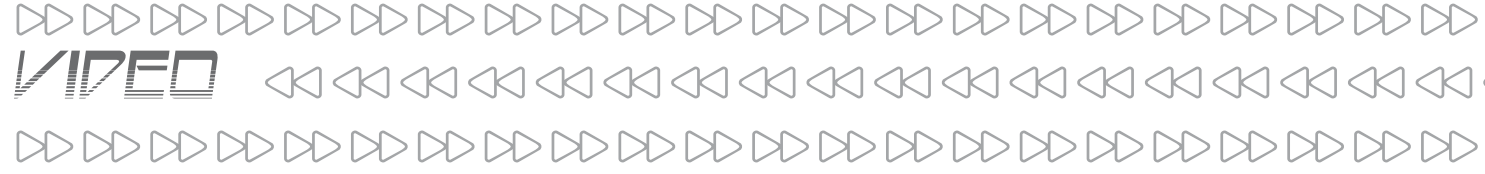
NEFES // BREATH
DİJİTAL BASKI ÜZERİNE KARIŞIK UYGULAMA // MIXED MEDIA ON DIGITAL PRINT
88x140 cm

İKİNİZİ BÖYLE GÖRÜNCE ÇOK MUTLU OLUYORUM // WHEN I SEE YOU BOTH LIKE THIS I FEEL VERY HAPPY
DİJİTAL BASKI ÜZERİNE KARIŞIK UYGULAMA // MIXED MEDIA ON DIGITAL PRINT
140x140 cm

“Farz”

“Must”

HD 2. 30 Dakika // HD 2. 30 Minute

Arda Yalkın
Director, VFX, Compositing,
Editing, Music

Kayhan Kaygusuz
Direftor Of Photography

“İki Monolog”

“Two Monologue”

HD 2. 30 Dakika // HD 2. 30 Minute

Arda Yalkın
Director, VFX, Compositing,
Editing, Music

Kayhan Kaygusuz
Direftor Of Photography

Kolajın Yıkıcı En- erjisi ve Çalışkan Küçük İnsanlar

The burning energy
of Collage and Hard-
working Little
People

Kolajın

İnsanlar

Yedi kapılı Teb şehrini kuran kim?

Kitaplar yalnız kralların adını yazar.

Yoksa kayaları taşıyan krallar mı?

Bir de Babil varmış boyuna yıkılan,

kim yapmış Babil’i her seferinde?

Yapı işçileri hangi evinde oturmuşlar

altınlar içinde yüzen Lima’nın?

Ne oldular dersin duvarcılar Çin Seddi bitince?

Yüce Roma’da zafer anıtları dikenler?

Sezar kimleri yendi de kazandı bu zaferleri?

Yok muydu saraylardan başka oturacak yer

dillere destan olmuş koca Bizans’ta?

Atlantid’de, o masallar ülkesinde bile,

boğulurken insanlar uluyan denizde bir gece yarısı,

bağırıp imdat istedilerdi kölelerinden.

Hindistan’ı nasıl aldıydı tüysüz İskender?

Tek başına mı aldıydı orayı?

Nasıl yendiydi Galyalıları Sezar?

Bir ahçı olsun yok muydu yanında onun?

İspanyalı Filip ağladı derler

batınca tekmil filosu.

Ondan başkası acaba ağlamadı mı?

Who founded the seven-gated city of Teb?

The books mention the names of lonely kings.

Or the kings that carry the rocks?

And there was Babylon, taken to the ground over and over,

who rebuilt Babylon every time?

In which houses did the construction workers live

of Lima swimming in gold?

What do you think happened to the masons when the Great Wall

was completed?

Or the ones who built memorials of victories in noble Rome?

Who did Ceaser defeat to achieve these victories?

Wasn’t there any other place to live but palaces

in the magnificent Byzantium?

Even in Atlantis, the land of tales,

people cried out for help from their slaves,

drowning in a growling sea in the middle of a night.

How did Alexander, the child, captured India?

Did he do it alone?

How did Ceaser defeat the Ghouls?

Did he not have even a cook with himself?

Philip of the Spanish cried, they say

when all his fleet was sank.

Yedi Yıl Savaşı’nı ikinci Frederik kazanmış ha?

Yok muydu ondan başka kazanan?

Kitapların her sayfasında bir zafer yazılı.

Ama pişiren kimler zafer aşını?

Her adımda fırt demiş fırlamış bir büyük adam.

Ama ödeyen kimler harcanan paraları?

İşte bir sürü olay sana

Ve bir sürü soru.

Bertold Brecht böyle diyordu “Okumuş Bir İşçi Soruyor” şiirinde. Evet acımasız sorulardı o büyük “küçük insanlara” dair. Tarihi tersinden okumaya çalışmaydı. . . . Büyük şahsiyetler, büyük olaylar, şaşaalı bir zafer geçidi olarak tarihe zokayı yutturmaydı bir bakıma. Brecht’in sorusunu sonsuza kadar uzatmak mümkün. Peki o şık I-Phone, ya da ışıltılı parlayan padleri, göğe yükselen, camlarında metropolün menevişlendiği plazaları, günümüz katedralleri olan AVM’leri kim yaptı peki? Ya da o yüksek vinçlerde oturan operatörlerin yalnızlığı nasıldır acaba? Bir nükleer reaktörün afilli kolunu kim çevirir sarıya dönmüş fosforlu baretleriyle, ya da görmediği insanları tek düğme hareketiyle et ve kemik yığınınına kim döndürür? Vapurları kim kullanır, ya da konforlu otobüsleri? Işıltılı, havalı tünelleri kim yapar acaba, sert kayaları delerek.

Cevap: Küçük İnsan.

Was it only him who cried?

Frederic the second won the seven year war?

Was there no one else who had victory that day?

Books have victories written all over them, on every other page.

Who is it that cooks the meal of victory?

A grand man stepped on and forward in every step.

Who is it that pays for the money spent?

There you go, with a handful of situations

and a handful of questions.

Said Berthold Brecht in his poem. Yes, they were bitter questions regarding the grand “small people”. It was an attempt to read history backwards... It was an attempt to fool history itself with grand characters, grand happenings and a glamorous parade of victory. It is possible to extend Brecht’s question to eternity. Yet, who made the classy iPhone, or shiny tablets, or the skyscrapers in the clouds reflecting the entire metropolis on their glass facings, or the shopping malls – the cathedrals of the day? How does it feel, one wonders, to be the lonely operator in a tall construction crane? Who activates the lever of a nuclear reactor with a luminous safety hat, or who turns people into a pile of flesh and bone with a single adjust of a switch without ever seeing them? Who is in control of the boats or drives the comfortable busses? Who builds tunnels, lit up and cool, by drilling the rocks?

The answer is: The Small Human Beings.

TETRİS İNSANLAR

Bir zebra ağzını uzatırken, yemyeşil çayırlara belki, bir belgeselde izlerken koltuklarımızın rahatlığıyla vahşi, rekabet dolu Afrika savanlarını, küçük insanlar bitiveriyor birden telaşla, acaleci ve bir o kadar özgüvenli. Tetris adamlar bunlar, bir oyun kıvraklığı ve sayısallığıyla akıyorlar, likit tuvale. . . Ya da usul usul yürüyen bir fil, belki de mezarını arıyor. Yine bir testere akıyor üstüne, küçük ve keskin dişleriyle ve ürpertici motor sesiyle. Yalkın, Çalışkan Küçük İnsanları katmanlar halinde doğayla yüzleştiriyor. Hayalleri çok ama çok büyük. Yenilgisi de. . . Arda Yalkın’ın kolajlarında, espaslarında, bir dijital oyunun aktörleri gibi akıp giden, doğaya çevrilmiş tehditkar aletleriyle koşturan, bir testerenin dişlilerinden kayıp giderek, hızla ve cızırtıyla ve vinçleriyle uygarlığı biçimlendiren küçük insanlardan bahsediyorum. Arda’nın likit katmanlarından, bir pat yüzeyini andıran sayısal plastiğinden dökülen küçük insanlara kolay gelmedik elbette. Sanat tarihinin şanlı yüzeylerinde kendine çok zor yer açtı o. Bütün endamıyla görünebilmek için uzun yüzyıllar beklemek zorunda kaldı. Yani anlayacağınız sanat küçük insanı hemen buyur etmedi kutsal huzuruna. . . Onu daha çok zanaatın el emeği içinde istihdam etti, Platon’un küçümsediği zorunluluk ve taklit alanında.

TETRIS HUMAN BEINGS

Small human beings are everywhere... sometimes when a zebra is trying to feed on grass fields, while we watch it on TV as we sit and relax in our armchairs, they appear rushing out of nowhere, yet self confident and fast pacing. These are the Tetris humans. They move with the energy and the alertness of a game, they are poured on the canvas with the numeric nature a game possesses. Or an elephant moving slowly, looking for its grave. Yet again, a chainsaw is being poured on it, with its tiny sharp teeth and horror in the name of an engine sound. Yalkın, makes the Hardworking Small Humans confront the nature in state of a layered structure. His dreams are so grandiose. His defeat as well... I am talking about the Small human beings who continue on like characters in a video game, who run with tools to shape nature, like slipping from the chains of a saw and shapes with pace and noise the civilizations with their cranes In the collages of Arda Yalkın. It wasn’t easy to come up to this point from Arda’s liquid layers, of course. It was a result of hard work that he got himself this space in the glorious media of art history. Had to wait for centuries to be able to be seen with all the impressiveness of its stature. In other words, art did not accept the Small human in his throne room... It was more like employment within the physical hand work of the craft, in areas Plato despised, areas of necessity and imitation.

KATMANLARIN“AYARTICI”TRANSPARANLIĞI

Arda Yalkın’ın çalışan Küçük İnsanları bir tarafıyla elbette bu uzun tarihin soyağacı içinde ama bir tarafıyla da değil. Onun insanları monitörlerin likid yüzeylerinin hızlı işlemcileriyle anlam kazanıyorlar. Katman katman, eriyen, altta kalanın saklanmış hafızasını taşıyan, doğayla ansızın yüzleşen, ürken, bazen ona kayıtsız kalan, palimpsest sayısal bindirmelerle bir anlam kazanıyor. Yaklaşık 1830’lardan sonra içine girdiğimiz ve 1900 sonrası iyice görünen modernizmi en temel anlamıyla bir cama çarpma olarak nitelendirebiliriz. Yani, daha önce doğayı bütün sadakati ve üç boyutlu perspektifiylevermeyen sanat, artık camın arkası değil, bizzat camın kendi matlığıyla uğraşmaya başlamış, sanat kendi nesnelliği ve yordamları üzerine kıvrılmaya başlamıştı. İmresyonizmle (İzlenimcilik) boyanın ve fırça darbesini kendisine yoğunlaşmayla başlayan süreç, daha sonra bizzat tuval ve yüzeyin kavramsal ne’liği üzerinde soluklanacaktı Malevic’in beyaz üzerine beyaz karesinde. Ve arkasından Duchamp’ın sıradan, gündelik ve buluntu nesnelerinin tanıdık ama tekinsiz çetrefil dünyası gelecekti. Fakat modernizmin kendi üstüne kıvrılması (sanat nedir?) ve araçlarını sorunsallaştırması sürecinde asıl devrim Kübizmin hafifçe yokladığı, daha sonra 1914 sonrası Dada’nın tadına vardığı montaj ve kolaj olacaktı. Kolaj ve montaj hayata sinematografik bir imge veriyorlardı. Bugüne kadar biraraya gelemeyecek her şey biçimlerin demokrasisi eşliğinde her türlü hiyerarşiyi kırarak biraraya gelme özgürlüğüne sahipti artık. . . İster bir şemsiye ister bir dikiş makinası. . . Nesneler bütün bağlamlarından kurtulmuş olmayan duyulur paylaşımlara açıldılar artık. Modern kent hayatı,

“SEDUCING” TRANSPARENCY OF THE LAYERS

Arda Yalkın’s hard working Small human beings are both within and without the family trees of this long history of course. His people gain meaning through the liquid surfaces of screens with high speed processors. The meaning is gained through the numeric acts of information that melt in layer by layer. It captures the memory of the history that is hid under it. Sometimes scared, sometimes indifferent... If we were to define modernism, established after 1830 and made visible after the 1900’s, we could use the example hitting a glass surface. So the art, which never imaged the nature with its purity, started to deal with the glass itself on where the results are displayed. The displayed three dimensional projections lost importance against the dullness of the glass that became the main playground for an artist. The art itself started to bend around its own materialism and methods. The process that started with Impressionism – the process of focusing on the paint and the movements of the brush – transformed into the materialism of the canvas and the surface. And after that, Duchamp’s creations of dangerous and thorny within the world of daily life objects were to follow. Yet, the act of internal bending of Modernism (what is art?) and focusing on the tools of the art process gave some play field to the real revolution Cubism. That was barely a touch... Though, it ended up as collage and montage, tasted fully by Dada after 1914. Collage and montage gave life a cinematographic image. All things that were never seen possible to bring together became pieces of works through the equality and democracy of forms. An umbrella or a sewing machine... Objects were free of all of their boundaries and were open to never-heard

vitrinlerde kırılan ışıklar, camın sonsuz yansılar, Hegel’in modern insanın sabah duası dediği gazetelerin doğal parçalı kübizmi, bulvarların, kalabalıklar insanının doğal algısıydı kolaj ve montaj. . . Modern kentin aylağı (flenaür) zaten kentin artıklarından parçalarından yeni algılar devliriyordu; ucu açık ve esnekçe yorumlanabilir halde. Ford’un ilk seri üretim otomobili Ford T, parçalı bir üretim bandında kübist bir yöntemle orta sınıflara yeni binek üretirken de montajın devrimci enerjisinden yararlanıyordu. . . Çalışkan küçük insanlar her bir parçanın vidasını sıkıp, akan bandın kayıtsızlığında debelenirken. . . Evet modern hayatın parçalı yansısı montaj ve kolajda kendi dilini buluyordu ancak; parçalı, çoklu, dağınık, ucu açık. . . İşte günümüzün dijital platformları 20. yüzyıl başlarının bu devrimci enerjisini bambaşka bir evreye taşıdılar artık. Piksel ya da vektör tabanlı olsun, 2D ya da 3D olsun dijital paletler üstüste binmiş katmanların (layer), transparanların, opaklığın, rezulasyonun içindemn yepyeni espaslar açıyor multimedya bir evrende. Biçimler eriyor bir sinizm tehlikesini de barındırarak elbette. Arda bildiği işi yapıyor, içine doğduğu bir dili kullanıyor. Onun espasları, kolajları bir monitörün içine sokuyor izleyeni. . . Bir monitör artık camlı mekanlar. Bir pentür üretmiyor Arda, bizzat kullandığı, bir uzva dönüşmüş dijital paleti, protezi bizzat durgun yüzeyin üstüne boca ediyor. Katman katman, likid bir algı üreterek, bir dişli gibi akıyor Küçük İnsanlar donmuş bir monitör yüzeyinde. Her an hareketlecek bir rolover efekti bekliyor insan, ya da silikon bir canlandırma. . . Arda hep yapıldığı gibi, pentürden dijitale gitmiyor; bizzat dijital olan bir pentür hissi doğuruyor; ya da yakalanıvermiş animasyon ve video imge hissi.

before concepts of usage. Modern city life, lights on the shop windows, endless reflecting on glass surfaces, the natural cubism of the newspapers that Hagel called the modern people’s morning prayer, collage and montage was the natural understanding of the people of crowds... The vagabond of the modern life already was busy finding out new meanings from the pieces of the city: open ended and valid for re-evaluation. Ford T, the first model of Ford, also took advantage of the cubist approach as cars for middle classes were made through the power of montage... Hard working small people were screwing in every piece of the car as they helplessly moan about the indifference of the assembly line... Yes, the modern life’s patchwork reflection was finding its own language in montage and collage yet in forms scattered, desultory, open-ended... Today’s digital platforms carried this revolutionary energy of the early 20th century into a whole new level. Let it be pixel of vector based, 2D or 3D, digital plates welcome whole new spaces through successive layers, transparencies, opacities and more in a multimedia universe. Shapes melt away, holding a threat of cynicism. Arda does the work he knows best, uses a language he was born into. His spaces and collages make one go into the displays... Glass surfaces are all displays nowadays. Arda does not paint, he pours the digital pallet he uses as an arm of his own onto the still surface. The small people are poured onto the monitors as gears creating a liquid emotion, through layers. One expects a new rollover or a silicon reanimation... Arda does not go to the digital from painting, the common way... He creates an original digital painting as a concept, or animations or films that were captured in a digital landscape.

DOMESTİK VE OBEZ ARZULAR

Sadecebüyükboykolajlardeğil,Arda“GüzelAmayalnızKadınlar” dizisinde reklam estetiğini bizzat kendine üstüne çeviriyor. . . Onun tarafından saptırılan (sitüasyonistlerin ifadesiyle detörne edilen) 50’li yıllar reklamları bir retro nostaljisine düşmeden, medya üzerinden çalışan Küçük İnsanlar üzerine boca edilen bir imge selini sorun ediyor kendine. Marka Tavuk. Ye ve Yanında yat! Günümüz katedralleri Mall’lar etli, parlak, kışkırtıcı, tahrik edici vitrinleriyle Çalışkan Küçük İnsanlara, çalışmayacakları küçük rahatlama dilimleri sunarken; pos makinalarından geçen her tür dijital kod bir borç çipi üzerinden görünmeyen bir kabusa dönüyor. Paranın somut ve mat görüntüsü giderek kartların, ATM makinalarının dokunmatik yüzeylerine sinerken, para kendi doğasında olan görünmeyeni, kendini ortadan kaldırıp, sadece dijital bir simülasyona indirgerken, ürettiği yıkım ve yoksulluk fazlasıyla somut ve etten kemikten oluyor. . . İnsanı sarsan bu dijitalliğe herhalde en iyi dijital bir yüzeyden karşılık verilir gibi. Hak ya da Red Hack. . . Haklanmadan haklamak gerekiyor sanki.

YOKSULUN KÜÇÜK SÖKÜĞÜ

Resim tarihinde küçük insanın görüldüğü en etkileyici yapıtlardan biri 16. yüzyılda Caravaggio Aziz Thomas’ın Şüphesi’dir. Tuvalleri, şapelleri ve tuvalleri İsa’nın Kralların, papanın ve asillerin kapladığı barok bir dönemin eşiğinde Caravaggio, sıradan insanı, kemiği, kiri ve pasıyla yüzeye döşüyordu; siyahtan patlayan bir ışıkla, tıpkı umut gibi. İsanın yarasına dokunan parmak o kadar inandırıcıydı ki, kilise şüpheyi imana karşı imtiyazlandıracağından şüpheleniverdi.

DOMESTIC AND OBESE DESIRES

Arda, in “Güzel Ama Yalnız Kadınlar – Beautiful but Lonely Women”, diverts the aesthetics of advertising on himself. So this is not only happening in greater collages... He takes the 50’s advertising, diverts them. He does this without falling into a retro nostalgia. He thinks of this as the main issue, while he pours down a flood of images onto the Small Humans. Branded Chicken. Eat and sleep! Shopping malls, the cathedrals of today presents the hard working small people with opportunities of relaxation with shiny windows... every single debt passed through the chips of credit cards become a abstract artificial nightmare. The destruction and state of absence become increasingly solid, while money loses its present, matte existence through the transformation of all things physical to a digital simulation... This notion, which really shakes the foundation of the society, could best be explained through another digital surface, I guess. Right or Red Hack... What is needed is to hack without being done.

RIPPED CLOTH OF THE NEEDY

“Incredulity” of Saint Thomas (Caravaggio) in the 16th century, is one of the most extraordinary artworks of what the small people in the art history ever witnessed. Caravaggio converted the ordinary people into a surface that is alive through chapels, canvasses, kings of Jesus, the pope and nobles alongside them. Just like a light in the darkness, just like hope itself. The touch on the scar of Jesus was so real that the church was skeptical about it, concerned on counter thinking issues. If one narrates skepticism

Şüpheyi o kadar gerçek anlatırsan gerçekten insanlar İsa’dan şüphe edebilirlerdi. Oysa Caravaggio’nun asıl yırtığı İsa’nın gövdesindeki kutsal yırtık değil, ondan şüphe eden yoksulun omuzundaki söküktü. Gelecekte bu ayrı iki “yara” koskoca devrimler doğuracaktı ve hala da doğuracaklar. Ardından Brueghel’in geniş tuvallerinden sökün ediverdi küçük insanlık. Oynayarak, uyuyarak, dans ederek ve gündelik hayatın bütün yükü ve güzellikleriyle. Küçük insan o kadar “büyük”teki, Brueghel onlarla ancak çok geniş espaslar içinde söyleşebiliyordu. Sonra 18. yüzyılda isli, kömür ve koyun kokularına hazırlanan kentlerden Hogarth’ın ev daha sonra da Daumier’in insanları geldi acı, humor ve trajediyle. Evet sadece sanat denilen kutsal alan kralların, peygamberlerin, soyluları ve mitolojinin esin perilerinin kanatlarıyla uçuştığı yer değildi artık.

KÜÇÜK İNSAN’IN KOZASI

Fakat 18. yüzyıldan sonra Küçük İnsan’ın asıl yurdu resimden çok roman olacaktı. Romanı en genel hatlarıyla Lucas’ın tarifiyle “tanrısını yitirmiş bir dünyanın epiği” olarak nitelendirebiliriz. Walter Benjamin’in mükemmel tanımlamasıyla “kahraman olamayan kahraman” kozasıdır roman. Ya da Don Kişot gibi “tüccar” değirmenlere karşı hayali bir savaş vermiş düşmüş kahramanların sığınağı. Destanın ve kadim Yunan’ın yarı-insan yarı tanrı, direngen, devleri yenen kahramanı değildir modern kahraman. . . Kömür ve is kokan kentlerin, eğri büğrü sokaklarını arşınlayan, kirli tınaklı kalabalıklar insanıdır. O ne Kırmızı ve Siyah’ın Julien Sorel’i gibi mücadeleci, bile bile yıkımına

so real on canvas, people might actually become skeptic, and doubt Jesus. Yet, what they did not see was that the real scar was not on the body of the Jesus in his work, it was the ripped part of the clothes of the needy, that the ordinary were wearing. These two separate scars were meant to create gigantic revolutions, and even today, they continue to do so. After that, humanity took pieces from the wide canvases of Brueghel. With all the beauty of life, playing, sleeping, dancing and all the weight of the daily life, people experienced this. The small human was so “large”, that Brueghel could only communicate with them through wide spaces. Hogarth’s and Daumier’s works followed from within the cities covered with smells of coal and sheep... With humor and tragedy... Yes, the thing called art was no longer a place where only sacred kings, prophets, aristocrats and angels of inspiration from myths could appear.

COCCOON OF SMALL PEOPLE

Yet, after the 18th century, the real domain of the Small People became novels rather than paintings. We can describe novel, in the most general terms, “epics of a world that lost its god” in the words of Lucas. As Walter Benjamin perfectly described, novel is the cocoon of a “hero that could not be a hero. ” Or they are shelters for fallen heroes of imaginary fights against “merchant” windmills, such as Don Quixote. Ancient Greek’s half human half gods, defeater of giants or legends are not the modern heroes... The heroes are the people of crowds, dirt under their nails, from cities smelling coal, from streets narrow and winding. These heroes do not have the will to fight like Julien Sorel from

giden trajik duyarlılığın, ne de Balzac’ın insanlık kataloğundan fırlayarak salonları ve Paris’i fethetmeye çalışan azimli bir küçük- burjuvasıdır. O biraz da Paris gibi Petersburg’un sokaklarını adımlayan düşük rütbeli memurların, yeraltı adamlarının, steplerde kendi güçsüzlüğünü güce çevirmeye uğraşan, uçuruma bakan, uçurumun da kendine bakamayacağını sanan, rahatsız insanların, ama en çok Gogol’ün Palto’sundan fırlayan ve hepimize benzeyendi. Küçük İnsan, Rus edebiyatıyla doğuverdi bir taraflıyla; hiç yırtma umudu olmayan, güçsüzlüğünün yakıtıyla yaşayan, ama daha büyük bir dünya kurmayı da hayal eden “Küçük İnsanlık”. Bazen Sait Faik’in Lüzumsuz Adamı oldu bizden, şehrin sokaklarını adımlayan, ensesi ılık bir sarıda ısınırken, cebindeki tütün kırıntıları susam tanelerine bulaşırken; ya da Orhan Kemal’in amele yanığı işçilerinin cılız kollarındaydı o biraz. . . Romandan sonra diğer yuva ise sinema olacaktır, dişliler arasında sıkışmış hüznülü komik, onurlu yenilen Şarlo’nun büyülü fenerle aydınlanan dünyası. sinema insanlığın en büyük düşünüyü gerçekleştirecek, bilimle sanatların “kutsal evliliğini” gerçekleştirecek ve Küçük İnsan’ın yeni katedrallerine dönecektir sinema salonları. Küçük İnsan bir taraflıyla eşitlik umuduyla Ekim Devrimi’ni yaparken, çok kısa bir sürede aynı küçük insan, Hitler’in teatral jestleriyle büyülenip toplama kampları inşaa edecekti. Anlayacağımız bir taraflıyla umudu simgelerken, başka bir taraflıyla yıkıma meyilliydi, Janus’un iki yüzü gibi. . .

Ali Şimşek

Red and Black, nor the desire to continue on to destruction with a tragic sensibility. They are not the small bourgeoisie trying to capture Paris either. They are just like us. They walk around in the streets of Petersburg like low ranked officers of the city, the underground people, who look at the emptiness of a cliff and think that the emptiness does not dare look back. . . But mostly, like us, out from Gogol’s Coat. Small Human was given birth to within the Russian literature in one way. With no hope to get by, living by the fuel of its own powerlessness but at the same time imagining creating a broader world, The Small Humanity was the source of these heroes. This was sometimes one of us, here in this country like “Lüzumsuz Adam – Unnecessary Man” by Sait Faik: A man who walks around the city... the crumbs of sesame and tobacco in his pocket were mixed into one. Or, it might be in the arms of construction workers in Orhan Kemal’s novels... After the novel, the next stop would be cinema. A world lit up by torchlight, the world of Chaplin. Stuck between gears, sad, funny and defeated with honor. Movie theaters were to be transformed to the new cathedrals of the Small Humans. Cinema would be the most important catalyst of change in human history, where science and art gets the “divine marriage. ” The Small Humans, while executing the October Revolution, within a fracture of time would be building concentration camps, inspired by the jests of Hitler. So to speak, this would represent hope with one side, while acting very tempted to total destruction. Just like the two sides of Janus.

Ali Şimşek

ARDA YALKIN

1974 yılında Ankara’da doğdu. Eğitimine Eskişehir Anadolu Üniversitesi Turizm İşletmeciliği ve Ankara Üniversitesi Arkeoloji bölümlerinde devam etti. 80’li yılların başından itibaren bilgisayar ve elektronik ile ilgilenmeye başladı, aynı dönemde ses ve görüntü üretiminin hemen her alanında çalıştı. Uluslararası markalar için reklam filmleri, müzik videoları çekti, bir çok önemli sanatçı için sahne görselleri tasarladı ve video performanslar gerçekleştirdi. Sanatçı “yeni medya” üzerine, 2 ve 3 boyutlu animasyon, stop-motion, sentezlenmiş ses ve görüntüler, canlı video performans, fotoğraf ve etkileşimli medya başta olmak üzere, multidisipliner üretimlerine halen İstanbul’daki stüdyosunda devam ediyor.

SERGİLER

2007

No Music Day

2009

İhsan Oktay Anar Sempozyumu Sergisi | Bilgi Üniversitesi

2011

Pop Art Extended | ALAN İstanbul ve Linart

Contemporary İstanbul

İkametgah Kadıköy

2012

Otoportre | ALAN İstanbul

Güzel Ama Yalnız Kadınlar | ALAN İstanbul

Üzgünüm Sizi Farkedemedim | Port-Art

EĞİTİM VERDİĞİ ATÖLYELER

2004

Boğaziçi Üniversitesi | Elektronik Müzik Atölyesi

2007 - 2009

Uluslararası İstanbul Animasyon Festivali | Canlı video performansı atölyesi

2007

Bilgi Üniversitesi | Canlı video performansı atölyesi

2008

Bahçeşehir Üniversitesi | Canlı video performansı atölyesi

2009

İstanbul Şehir Tiyatroları | Çocuklar için Animasyon Atölyesi

2010

Kadir Has Üniversitesi | Tipografik Animasyon

ARDA YALKIN

Born in Ankara in 1971. He got his bachelor’s degree from Tourism department of Eskişehir Anadolu University and Archeology program in Ankara University. In early 80’s, his keen interest in computers and electronics improved by his sound and image productions in every branch of new media. He produced commercials for international brands, video performances besides his videos and visuals for the well-known artists. He perpetuates working on especially 2D and 3D animations, stop-motion, synthesized voice and images, multi-disciplinary live video performances, images, and interactive video productions about “new media” in his İstanbul studio.

EXHIBITIONS

2007

No Music Day

2009

İhsan Oktay Anar Symposium Exhibition | Bilgi University

2011

Pop Art Extended | ALAN İstanbul ve Linart

Contemporary İstanbul

İkametgah Kadıköy Collective Exhibition

2012

Selfportrait | ALAN İstanbul

Women , Beautiful but Alone | ALAN İstanbul

Sorry, I Didn’t Notice You | Port-Art

WORKSHOPS AS INSTRUCTOR

2004

Bogazici University | Electronic Music Workshop between

2007 - 2009

International İstanbul Animation Festival | Live Video Workshop,

2007

Bilgi University | Live Video Workshop

2008

Bahçeşehir University | Live Video Workshop

2009

İstanbul City Theatre | Animation Workshop For Children

2010

Kadir Has University | Typographic Animaion workshop

